

‘IK PAS ME AAN, AL BLIJFT ER ALTIJD EEN VERSCHIL’

BEELD: DE BEELDREDAKTIE, FREDDY SCHINKEL

DE FOTO IS HELAAS
NIET BESCHIKBAAR
VOOR INTERNET

Naam: **Natiq Kerimov**

Leeftijd: **42**

Geboorteplaats en -land: **Bakoe,**

Azerbeidzjan

Nationaliteit: **Nederlands**

Naar Nederland gekomen in: **1996**

Basisopleiding: **N. Narimanov**

universiteit in Bakoe

Vervolgopleiding: **Vishnevsky instituut
in Moskou**

Specialisatie: **cardiologie**

Nu werkzaam als: **huisarts in
opleiding**

‘Sinds 1 maart ben ik in opleiding tot huisarts. In Rusland heb ik een zesjarige opleiding tot cardioloog afgesloten en daarna ben ik nog gepromoveerd. Natuurlijk zou ik hier ook liever als cardioloog werken. In eerste instantie zou ik alleen de driejarige vervolgopleiding hoeven doen. Maar uiteindelijk moest ik de volle zes jaar doen. Daar heb ik voor bedankt. Na een tijdje te hebben rondgezworven in de sociale geneeskunde, zit ik nu weer in de klinische geneeskunde. Bij de huisartsenopleiding kun je er gemakkelijk tussenkomen. Ik krijg een vrijstelling van een halfjaar. Belachelijk weinig eigenlijk.’

‘In klinisch opzicht is er geen verschil met Azerbeidzjan. De grote verschillen liggen op het terrein van de medische ethiek en de omgangsvormen. Hier hecht men meer belang aan de autonomie van de patiënt. Daar stelt de arts zich autoritair op. Hier heeft de patiënt een grote mond, daar niet. Dat was even wennen. Als je al twaalf jaar andere omgangsvormen gewend bent, valt dat niet mee. Zeker door de taalproblemen die ik in het begin had.’

‘Artsen zijn hier afstandelijker. Meer kortaf. Van sommige artsen krijg ik de indruk dat ze alleen horen wat ze willen horen. Als je ze iets anders vertelt, worden ze chagrijnig. Je moet hier artsen - en patiënten - tevreden stellen. Je kan je hier niet ‘leegpraten’. In Azerbeidzjan flapte ik alles eruit. Hier pas ik meer op mijn woorden. Ik zeg niet: “dat is fout”, maar: “Het zou misschien beter geweest zijn als...”’

‘Ik heb ook voordeel van mijn achtergrond. Ik kom uit een oosters en zuidelijk land. Ik ben een gevoelsmens. Ik houd ook niet veel monologen, zoals artsen hier wordt geleerd. Ik krijg veel patiënten met stressgerelateerde klachten. Als je die gevoelsreflectie geeft, vertrouwen ze je en vinden ze je leuk. Ik merk dat patiënten tevreden zijn over mij.’

‘Ik pas me aan, al blijft er altijd een verschil. Iedereen die me ziet en hoort, weet dat ik een andere afkomst heb. En dat vind ik ook mooi. Nu ik de taal beter spreek, heb ik meer zelfvertrouwen. Als vroeger iemand kritiek had op mijn manier van doen, vond ik dat snel discriminerend. Nu vat ik het positief op.’ << RC